

TONE CIGLAR

POKOPLJITE ME Z ROŽAMI

salve

MARIBOR, 2022

Bog je rekel: BODITE ROŽE!

(prim. 1 Mz 1,11–13, tretji dan stvarjenja)

Kje naj bi rože jemale
svojo očarujočo lepoto,
če ne v tvoji božanski lepoti, Gospod?
Kje naj bi se tolike cvetlice oskrbele
z nebeškimi vonjavami,
če ne v tvojem kraljestvu, čudoviti Gospod?
Kje bi se moglo vzeti to neskončno število vrst,
če ne v tvoji brezmejnosti, vsemogočni Gospod?

Še Jezus, sam Bog, ki se je spustil na zemljo,
je občudoval lilije na polju,
je blagrovil travo, ki danes je in je jutri ni.
Njegove božanske noge so stopale po travnikih,
med opojnimi vonjavi cvetja ...

Cvetoči travnik, živa preproga,
je bila vredna samih Božjih nog,
čeprav ni pogrešal zemeljskih preprog,
saj je doma tudi v parkih neba.

Kako hudo bi bilo, zares hudo,
če v našem življenju rož ne bi bilo!

Hvala ti, dobrotni Bog,
da si na našo življenjsko pot
nasul toliko čudovitih spremljevalk – rož!

PRISLUHNIMO ROŽAM

Prosim, položite me v grob z rožami

Rože, čudovite spremljevalke
na poti našega zemeljskega bivanja.
Prav gotovo so mnoge med njimi potomke tistih iz RAJA
ali vsaj v njih živi spomin na tisti čas,
ko zemlja še ni začela roditi trnja in osata.

Kakor je Bog »okrasil« človeka z bogopodobnostjo,
tako je posebej okrasil zemljo,
da je zacvetela in se spremenila v raj,
v katerega je postavil človeka, svojega ljubljenca.

Nebes si ne moremo predstavljati brez rož,
saj je Bog LEPOTA in ljubi vse lepo;
rože so lepe, ker so odraz Božje lepote.

Rože spreminjajo svetišča v raj;
Bogu bi na zemlji bilo nerodno brez rož,
četudi bi bil obdan s čistim zlatom in dragimi kamni.
Saj so rože pred Najsvetejšim,
bivališčem Boga med ljudmi,
darilo našega srca, ki je zaljubljeno vanj,
da mu je kljub vsemu med nami »prijetno in lepo«!

Zato tudi prosim: rože v moj grob, ne le nanj,
saj brez rož ne bi rad stopil pred Boga,
pa četudi v hladnosti marmorja.
Zaradi mojega telesa si ni treba delati nobenih skrbi,
pokopljite me v grob s sobrati salezijanci, kjerkoli.
Vse drugo bi mi bilo tuje.
Samo na rože, prosim, ne pozabite! Hvala.

NARCISE

Kot bi zapadel sneg.
Prekrasna preproga z okrasjem narcis.
Poljana, lepša od vseh umetnih vrtov.
Cvetje, ki nam lepša življenje.
Kot ostanek veličastja začetkov sveta,
v katerega je bil človek postavljen,
da se sprehaja v družbi Boga.

Narcisa – travna lepotica ravnin in pobočij,
ki se ogleduje v modrini neba.
Diha samo svežino čistega zraka.

Tako nežna in krhka je.
Bolj kot vsak merilec zazna nesnago sveta
in se pred nasilnimi posegi človeka umika.

Ponesi pomladni pozdrav na vse strani sveta,
do ušes in duš vseh ljudi,
da ohranijo naravno okolje
za tvoje snežno bele cvetove
in njih božanske vonjave.
Kajti Bog bo ob koncu časov
iz rok človeka zahteval tudi narciso
v vsej njeni naravni lepoti
in ne le kot davni spomin v duši
ali mrtev posnetek v knjigi.

Če bomo poljane narcis ohranili,
bomo še vedno lahko upali,
da človek kljub vsemu ohranja lepoto nebes ...

Od vrtnice se dá tudi živeti

Nemški pesnik Rilke je precejšen del svojega življenja preživel v Parizu. Z neko francosko prijateljico je vsak dan hodil na univerzo. Na poti, ki sta jo skupaj prehodila, je bilo vedno veliko ljudi.

Na enem od uličnih vogalov je vedno sedela beračica, ki je mimoidoče prosila vbogajme. Ženska je sedela vedno na istem mestu, negibna kot kip, z iztegnjeno roko in z očmi, uprtimi v tla.

Rilke ji nikoli ni nič dal, njegova spremljevalka pa ji je pogosto dala kakšen drobiž.

Nekega dne je mlada Francozinja vprašala pesnika: »Zakaj nikoli nič ne daš tej revici?«

»Morali bi nekaj podariti njenemu srcu, ne njenim rokam,« je odgovoril pesnik.

Naslednji dan je imel Rilke s seboj prelepo, komaj vzcvetelo vrtnico; dal jo je v roke beračice in hotel nadaljevati pot.

Tedaj se je zgodilo nekaj nepričakovanega: beračica je dvignila pogled, se zazrla v pesnika, se s težavo dvignila s tal, ujela pesnikovo roko in jo poljubila. Potem je odšla, prižemajoč vrtnico k prsim.

Ves teden je ni bilo na spregled. Osmi dan je bila spet na istem uličnem vogalu, tiha in negibna kot vedno.

»Od česa je živila pretekle dneve, ko ni dobila ničesar?« je vprašala mlada Francozinja.

»Od vrtnice,« je odgovoril pesnik.

(Bruno Ferrero, Pomembna je vrtnica, Knjižice, št. 148, str. 5–6.)

Kazalo

Bog je rekel: BODITE ROŽE!	3
Prisluhnimo rožam	4
Prosim, položite me v grob z rožami	4
Pred Boga s polnim naročjem rož	5
Zemlja je lepa, ker cveti	6
Bog – najčudovitejši vrtnar in cvetličar	7
O rožah zelo malo vem	8
Zemlja brez rož bi bila pusta in prazna	9
Rože govorijo	13
Cvetlično-zeliščna lekarna	14
Moji prvi fotografiji (1945 in 1951) sta z rožami	16
S cvetom v gumbnici	17
ZVONČEK	18
MARJETICA	21
MAK	22
PLANIKA	25
VIJOLICA	26
KRIZANTEMA	29
BUČA (<i>cvet</i>)	30
REGRAT	33
VRTNICA	34
ANGELSKA TROBENTA	37
KAKTUS (<i>»velikan«</i>)	38
BELE TULPIKE (<i>lokvanji</i>)	42
NARCISE	45
ŠMARNICE	46
TULIPANI	49
IKEBANA	50
ENCIJAN	51
SONČNICA	52
Ob skrbi za rože se je zgodilo tudi to	53
Zakaj se morajo rože umikati	53
Kako gojiti umetne rože	53
Vse o zalivanju in presajanju	54
Jaz svojih rož ne "krtačim" vsak dan	54
Kaj, ko bi rože na vozičku vozil s seboj?	57
Največji kaktus v Sloveniji	57
Svetopisemsko gorčično zrno- seme	57
Moje vrtnice ob hiši so »škropili« psi	58
Rože ne cvetijo, če jih ne ukradete	58
Za rože se ni treba zahvaliti	58
Obiskal me je angel iz nebes	59
Za sklep še tole	59